



A Magyar Rádió, a Televízió, a legelső heti- és napilapunknak van olvasói rovata. Gyakran hangzik el az a vád szakmai körökben is ezekkel az összeállításokkal kapcsolatban, hogy csupa-csupa hasznos tartalmazzanak. Mi is jobban szeretnénk, ha több hasznos észrevétel, közérdekű javaslat köztől válogathatnánk. „Postaládánk” hétről hétre megjelenő leveleit azonban mégsem tartjuk alkalmatlanoknak arra, hogy nyilvánosságra hozza, közéletünket és közérzetünket javítsák. Hiszen ha egyetlen olvasónk leírja, hogy vásárlóként, utasként, ügyfélként valamilyen sérelem érte, föltételezhető, hogy nem ő az egyetlen, „kiválasztott” szenvedő alany. Vagy ha netán igen: a negatív példa föl-hívja a köz figyelmét arra, hogy a hasonló, elítélendő jelenségeket nem szabad megúrnunk. De méltányolandó az a hatás is, amelyet egy-egy kapcsolatokra, protekcióra nem építő ember megjelent véleménye vált ki. Az, hogy egyszerűen elmondhatja, amit akar. Mert legtöbbször nem azok irnak a szerkesztőség címére, akiknek apró-cseprő vagy nagyobb ügyeit más csatornákon el tudják intézni. A hivatali berkekben járta, tájékozatlan emberek fordulnak hozzánk, vagy azok, akiket máshol nem hallgattak meg. Természetes, hogy az ő szövegeik is vagyunk, nem mindenható, de segítőtársuk az igazságkeresésben. Emellett azonban fűntartjuk igényüket és óhajukat: minél több olyan írást szeretnénk, amely a közérdek felől közelíti meg mindennapi gondjainkat.

Vevők voltak Szegeden

Kravec István (Kistelek, Felszabadulás u. 5.) szeptember 17-én délután három és négy óra között autóbusszra várta a Marx téren. Volt ideje, gondolta, vesz valami harapnivalót. A Tisza-Maros-szög Mgtsz büféjét nyitva találta, ott vett egy faszirtot meg kenyeret, s mindezt szőlőmárvával akarta leöblíteni. Kért tehát egy üveg italt, s hozzá poharat. Meglepetésére a kiszolgáló férfi azt felelte, „az nem jár”.
S ahogy ez ilyenkor lenni szokott, szó szót követett, eladó és vásárló felbőszülten vált el egymástól, a vevő pedig még első mérgében megírta levelét az újságnak.
Hogy mennyibe kerül a csirkeaprólék kilója, azt több mint 2 órai utánjárással nyomozta ki szeptember 27-én délelőtt Nagy Györgyné (Tarján 310/B). A tarjáni viztoronynál levő üzletben 41 forint 80-at számláztak 1 kiló 45 dekagramm aprólékért. Olvasónk odahaza lemérté az árut, s mivel úgy tudta, 24 forint kilója az apróléknak, visszasietett a boltba, reklamálni. Nem járt sikerrel, ugyanis 28 forintot írték az eladó ezúttal az aprólék kilóját. Olvasónk fogta magát, elment a Hűvelky utcai üzletbe, ott azt a fővillágosítást kapta: 24 forint az aprólék. Vissza a viztoronyhoz.

Mindenki felelőssége

Hogy milyen gondot jelent a várandós anyának, a kisgyermekes anyának az utazás, bizonyítja az a két levél is, amely — ellentétben ugyan — de állást foglal a szeptember 21-én megjelent, Kioktatást kaptam című cikkkel kapcsolatban.
B. P.-né leveleit idézzük: „Nagyon felháborított a Postaláda rovatukban szereplő Kioktatást kaptam című cikk — pontosan abban a benne szereplő „emberek” viselkedése. De szeretném megnyugtani a kedves pesti édesanyját, hogy ez nem szegedi jellegzetesség, hanem nyugodtan állíthatjuk, országos. En például éppen Budapesten jártam úgy, hogy kezem tele szatyrokkal és közben 2 éves kislányomat keztem igyekeztem valamit megfogni, mert mondanom sem kell, hogy egy ekkora gyerek mozgó járművön még milyen labilisan áll. A másik — előző — eset Szegeden az újszegedi autóbusszon történt velem. 5-8 hónapos terhes voltam, ültem az autóbusszon — a végállomásonál szálltam fel —, amikor az egyik megállóban felszállt egy terhes kismama, 8-9 hónapos terhes lehetett, és szegény alig állt a lábán. Talán mondanom sem kell,

hogy senki nem adta át a helyét — pedig egy 40-50 éves férfi, vagy nő még nem öreg, ugye? Felkeltem, és kértem, hogy üljön le, hiszen én még könnyebben bírtam állni, még ha féltem is attól, hogy egy hirtelen felkezesnél megútom magam. Ez az egész hazai közlekedési morál szegénytelen, iszonyatos dolog. Több országban — nyugaton is — jártam már, de ennyire elfajzott állapot, nyugodtan állíthatom, sehol nincs. És azt hiszem (tapasztalatom szerint), ezen a téren nem a fiatalokkal van probléma, hanem a középkorúakkal, akiknek eszük ágában sincs felállni — tisztelet a kivételnek —, ha egy terhes, vagy egy kisgyermekes édesanya kúszkodik a járműveken, hogy talpon maradjon. Sőt azt is állítom — még az esetleg érintettek felháborodását is vállalva —, hogy alkalomadtán az 50-60 évesek is nyugodtan átadhatják a helyüket. Ok még mindig bizonytalanul állnak, mint a terhes mama, vagy egy kisgyermek. Nem a sportújságot kell gyorsan magunk elé teregetni, uraim, és nem az ablakot kell tanulmányozni, hölgyeim, hanem

álljunk fel, és adjuk át a helyünket, ne várjunk folyton másra!”

Fodor Balázs né ugyanazokkal a szavakkal kezdte levelét, mint B. P.-né, később azonban merőben mást olvashatunk soraiban.

„Mélyregható felháborított Kovács Tiborné pesti édesanyja levele. Hogy valaki ilyen felelőtlen legyen?! Hogy van bátorsága ilyen körülmények között utazni? Egyedül, pici gyerekkel, héthónapos terhességgel, babakocsival, csomagokkal. Az ilyen felelőtlen szülők miatt van a sok gyermekbaleset. Először is nem tudom elképzelni, hogy egy picigyermek, héthónapos terhes anyának miért olyan fontos az utazgatás Pestről Szegedre, ha pedig olyan halaszthatatlan dolga volt, miért nem szervezte meg, hogy férje elkísérje, vagy az édesanyja, akinek utazott, elébe menjen. Ha pedig az orvos pihenést, nyugalmat rendelt el, és megtiltotta a cipekedést, akkor hogy jutott eszébe ilyen útra vállalkozni? Egyáltalán nem törődik gyermekei egészségével? És aki úgy indul útnak, hogy az utasok segítségére számít, az utána ne hánnya senki szemére, hogy ezt nem kapja meg. A segítőszándékot és a jóindulatot az erőszakos követéléssel csak elfojtani lehet. Én is kétgyermekes fiatalasszony vagyok, de nekem soha eszembe se jutott babakocsival és gyerekkel

együtt buszra vagy villamosra szállni, mert én ezt tartom balesetveszélyesnek. És képzelje csak el, kedves anyuka: mennyivel kényelmesebb lett volna, ha ezt az utat a Centrumtól a Retek utcáig gyalog teszi meg, a gyerek is nyugodtan pihen és levegőzik a kocsiban és az Ön terhecskének is jól jön egy kis séta, mozgás. Próbálja csak ki, mi is Tarjánban lakunk, és sokat járunk be a városba a gyerekekkel babakocsival, kényelmesen, és a kocsira szerelhető hátlóban még a csomagok is elférnek. Az út fél óra oda, fél óra vissza, és ennyi levegőzés feltétlen kell a gyerekeknek. Remélem én is, mint ahogy Ön, hogy más kismama nem fog így járni, mert fontosabbnak tartja gyermekei nyugalmát, egészségét, mint a sok kellemetlenséget, rejtő utazgatást, és ha mégis elkerülhetetlen, akkor előre okosan megszervezi és csak utána indul el.”

Hát íme, a két levél. Mindkét olvasónknak igazat kell adnunk; az anyának kétség-telenül elsődleges kötelessége gyermekei megóvása az utazás megpróbáltatásaitól, de számtalan olyan kényes helyzetbe állíthatja az élet az édesanyját, amikor nincs más választása; együtt kell gyerekekkel, csomaggal, segítség nélkül útra kelnie. Ilyenkor viszont egyetlen ember sem nézheti végig segítségadás nélkül, nyugodt lelkiismerettel törődésüket, kinlódásukat.

Gyermekbaleset — felnőttfelelősség

Németh Lászlóné (Boros József u. 13.) beteg, nyugdíjas asszony, aki maga is orvoshoz igyekezett, amikor szeptember 25-én, a déli órákban két 12 év körüli fiút pillantott meg, akik föl-váltva cipelt a karjában egy 6-7 évesnek látszó fiúcskát. Olvasónk megkérdezte, hova viszik a gyereket. Megtudta, hogy leesett a bordásfalról, nem tud járni, ezért igyekeznek a Korda sori rendelőbe.

Németh Lászlóné azt írta is nyugtalanítják a látottak:

talán mégsem két diáknak kell helytállnia, ha súlyos baleset történik az iskolában. Mit tettek a felelős felnőttek ez idő alatt?

Nem tudjuk, ki volt a kisfiú, melyik iskolába jár, s azt sem, csakugyan testnevelésórán történt-e a baleset. Ha csak a szülők, az orvos, az iskolatársak nem jelentkeznének, bizony utána se tudunk járni a dolognak. Az általa látottak alapján azonban mindenképpen igazat adunk olvasónknak.

Röviden

Kádár Miklós (Maros u. 15.) panaszával már fordult a lakásszövetkezethez, a tanácshoz, a népi ellenőrző bizottsághoz, mindegyikbe. A lakása alatti helyiséget kiadták garázsaként, ám a bérleti műhelynek használja, olvasónkat pedig zavarják az ott végzett munka zajai. Azzal, hogy megértjük gondját, sajnos segíteni nem tudunk, ha

az erre illetékes hivatalok ezt megtagadták Öntől.

Nácsa Józsefné (Deszk, Rákóczi u. 24.) azt kéri tőlünk, tegyük közre levelét: aki szeptember 26-án délelőtt piros mintás kendőt talált a Kossuth Lajos sugárúton, a Rókusi templom és az SZTK közötti úton, küldje el címére, Moszkvából kapott kedves emlékét hagyta el.

Állatbarátok figyelmébe

Az Országos Állatvédő Egyesület Csongrád megyei helyi csoportjának titkára, Onczay Gyula, az elhagyott, gazdátlan állatokról írt szerkesztőségünknek. Az egyesület farsadagot nem kímélve gondoskodik kutyákról, macskákról, de az állatbarátoknak szívesen adnak ingyen még fajkutyákat is. Az egyesület szerény tagdíjából, adományokból gazdálko-

dik. A menhelyen levő állatok élelmezésére évente 10-15 ezer forintot fordítanak. Nem nagy ez az összeg, ezért arra kéri az állatokat szerető embereket, minél többet lépjenek be az egyesületbe, ezzel is támogassák életet tisztelő céljait.

Az egyesület egyébként minden hónap első keddjén délután 6 órakor tartja gyűlést a Bartók Béla Művelődési Otthonban.

Válaszol az illetékes

Hagyjatok engem dolgozni, címmel jelent meg írás augusztus 5-i lapunkban, amelyre Sarusi Ferenc, a Volán 10. sz. Vállalatának főosztályvezetője válaszolt. „A Mórahalom—Szeged között közlekedő járatokon esetenként, a hivatalos forgalmi időszakokban valóban van bizonyos fokú zsúfoltság. Azonban ez egyáltalán — bár tudjuk, hogy ez az elmondott kevésbé érdekli, és természetesen nem vizsgálja — nem nagyobb az állagcsúszás, az egyéb vonalakon esetenként tapasztalhatóknál. Sajnos jelenleg még nem áll annyi eszköz rendelkezésünkre, hogy a jelentkezett igényeket maximálisan és kulturált formában kiszolgáljuk. Lehetőségeinkhez

képest mindent elkövetünk, hogy az elmarasztaló, jogos észrevétel minél kevesebb legyen. Ennek érdekében nagyobb befogadóképességűre cseréltük a térségben közlekedő utolsó farmotoros járművet is. A jövőben tehát csak műszaki meghibásodás esetén, tartalékként és egyes esetben közlekedhet a mórashalmi térségben farmotoros jármű.

Ami a késve, illetőleg menetidő előtti indulást illeti, kérjük konkrét időpont megjelölését, hogy a vétkes munkavállalót mulasztása miatt fejelemleg felelősségre vonhassuk. A vállalatunk hibájából történő késésekről igény esetén természetesen megfelelő igazolást adunk.” Ugyancsak Postaládánkban

Csendes az út a rakparton

Teljesen érthetetlen számomra, miért halogatják a sok millió forintos költség-gel megépített tiszai rakparti út megnyitását, a Lenin körút két végpontja között. Egy idő óta már az átadás határidejét sem igérik. Pedig ez a nagy fontosságú és láthatóan kitűnően elkészített közúti létesítményünk vitathatatlanul tehermentesítene a Belváros és a körutak járműterheltségét, hiszen kereszteződésmentes közvetlen útvonalat kínál Szeged északi és déli városnegyedei között.

Ugy gondolom, közlekedésbe való mielőbbi bekapcsolása már pusztán energiatakarékossági okokból is roppant kívánatos lenne. Ismeretes ugyanis, hogy két pont között legrövidebb út az egyenes. A korszerű közlekedés szervezői szerte a világon ezért is törekse-

nek arra, hogy a tekervényes szűk utcákról egyenes és lehetőleg a Tisza-parti-gegel hasonlóan jól lekövető útvonalakra tereljék át a gépjárműforgalmat. Né-hány éve Szeged is felismerte ezt a lehetőséget, és ugyanilyen ésszerűségi okok miatt vállalta a költséges rakparti út megépítését. Logikus és megérett beruházást valósítottunk tehát meg, hiszen az út megnyitása után — legalábbis amikor a Tisza magas víz-állása nem akadályozza a használatát — csendesebbek lesznek belvárosi utcáink és tisztább Szeged levegője. Közlekedésünk pedig gyorsabb, kulturáltabb, s nem utolsósorban takarékosabb válik. De mikor?

Dr. Jakus László tanszékvezető egyetemi tanár

Udvariasság és embertisztelet

Az udvariasság az emberi együttélés, érintkezés egyik alapvető formája, írott és íratlan szabályaival együtt. Az életből merített tapasztalatok arra engednek következtetni, hogy minden-képpen élni kell velük. De nemcsak hogy megsértjük a jelentéktelennek tűnő leg-alapvetőbb szabályokat, hanem azt sok esetben mellőzzük, figyelmen kívül hagyjuk, már-már a feledés homályába veszve.

Önkéntelenül felvetődik bennem a kérdés. Talán a gyorsuló idő szabott volna keretet útjának? Aligha. Napjainkban is akarva, akaratlanul szóba kerülő téma, fiatalok és idősök között egyaránt. Jó és rossz példával együtt. „Rohanó, felgyorsult világban élünk, van is az embernek ideje, türelme udvariaskodni? Ki figyel oda? Talán „hálás” érte az emberek? Miért én, mások miért nem?”

Pedig vannak udvarias emberek is. Rájuk is olyan

hatással van a gyors élettempó, mint bárki másra. Számukra ez a viselkedés meg szokott, életük szervező tartozéka. Nem különös emberek. Közöttünk vannak. A munkagépek mellett, az irodákban, az iskolák padjaiban, a vonaton, a zsúfolt autóbusszon, villamoson, boltokban a várakozó sorokban. Egy közös tulajdonságuk alapján azonban könnyen felismerhetők. Arcukon, viselkedésükön nem külső máz az udvariasság, hanem tartós emberi tulajdonságuk. Minden mozdulatuk ezt tükrözi, ezt, meg belső emberi gazdagságukat.

Hogy éri őket is család-dás, megalázás, sérelem? Sajnos, igen. Mégsem ezt a példát követik. Ok udvariasság maradtak. Tisztelem őket, mert tisztelik az embert. De hogyan lehetne minden embert embertiszteletre tanítani?

Barna Péter, Szeged, Ságvári Endre u. 13.

tette szövege egyik olvasónk, hogy Szőregen, a Léglő utcában nincs gyalogjárda. A városi tanács vb építési és közlekedési osztálya ütfel-üveletétől, Balló Zoltán osztályvezető-helyettes alá-írásával a következő választ kaptuk: „A helyszínt megvizsgáltuk. A bejelentés jogos. Az utcában körülbelül 3500 méter hosszúságban szükségessé járdát építeni.

Tekintettel arra, hogy új járdát kell építeni, ennek kivitelezése a fejlesztési alapból történhet, amelyet az új hid és a kapcsolódó építkezések leköltöttek. A gyalogjárda építésére a VI. ötéves terében kerülhet sor.

Jelenleg gyalogosan az árvízvédelmi töltésen lehet közlekedni, ahová gépkocsik is felhajtanak. A gyalogos-közlekedés biztosítására megkerestük az ATIVIZIG-et, és kértük a korábbi sorompó visszaállításával a járműközlekedés kizárását a töltésszakaszról. Az ATIVIZIG a sorompót 1979. október 5-ig visszaállította.”

Szeptember 10-én jelent meg Savanyú kakaó címmel olvasói levél. A Csongrád megyei Tejjári Vállalattól Schopper János üzemigazgató választott szerkesztőségünknek, és a panaszt tevőnek is. Ezekből a levelekből idézzük:

„Olyan mérvű savanyú kakaó és csokoládés tej kiszállítása nem történt és nem is történhet, mint ahogy ez a levélben szerepel. Az üzemi munkák készülő termékek vizsgálata — az alapanyagotól a késztermékig — minden esetben megtörténik, amelynek eredményétől függ forgalomba hozása. Szigorú belső ellenőrzésünk eredményeként 1979. évben két esetben találtunk minőséghibás

kakaót, melyért a szükséges felelősségre vonást meghoztuk a gyártásért felelős dolgozókat szemben. Gyártásbeli ellenőrzésünket még szigorítjuk. Ennek érdekében javítottuk e héten a minőség-ellenőrzés tárgyi feltételeit. Az ellenőrzés megállapításai alapján eddig is, és a jövőben is megtesz-szük a szükséges felelősségre vonást, hogy fogyasztóinkhoz csak jó minőségű termék kerüljön.”

„A tejtermékek minőségét általában szabványok írják elő, így a kakaót az MSZ 12 257/1-74. számú szabvány. Ez a szabvány kötelező érvényű minden kakaó gyártó üzemre nézve. A csokoládés tej minőségét a MEMSZ 1245-76. számú szabványa szabályozza, mely a MEM irányítása alatt dolgozó üzemekre nézve kötelező. Olyan jellegű összehasonlítást nem végeztünk, hogy az üzemi által gyártott kakaó az országban a legrosszabb minőségű lenne. Az üzemi által gyártott kakaó minőségét az ellenőrző hatóságok ebben az évben sem kifogásolták.

A kakaó érzékszervi minőségének javítása és állandó szinten való tartása üzemi munkánk is érdeke, hiszen az a célunk, hogy a terméket minél nagyobb mennyiségben gyártsuk, és adjuk el a kereskedelmi hálózaton keresztül a fogyasztók részére. A kakaó fogyasztóbarát ideje egy nap, és minőségét csak abban az esetben szavatoljuk, ha a termék fogyasztásához plusz 10 Celsius-fok alatt van tárolva. A kereskedelemben és a fogyasztónál egyaránt.”

Összeállította: Chikán Ágnes